

Arrest

nr. 166 851 van 28 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 2 juli 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 augustus 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 juli 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: B(...) Voorna(a)m(en): L(...) Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewam het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40bis, §2,1° als echtgenote van een burger van de Unie ni. H(...) A(...) (rr.(...)). De aanvraag tot verblijf werd ingediend op 8.03.2011, betrokkene kreeg de F-kaart op 13.10.2011.

Intussen blijkt de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. De echtgenoot liet zich terug afschrijven naar Nederland op 15.07.2014. Derhalve kan overeenkomstig art. 42 quater, §1,2° een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Overeenkomstig de uitzonderingsgrond van art. 42 quater, §2 dient daarbij wel in overweging te worden genomen of betrokkene ouder is of de bewaring heeft over kinderen van de EU-partner die nog school lopen. Nergens uit het dossier blijkt dit het geval te zijn.

Uit het dossier bleek aanvankelijk ook dat betrokkene en haar partner mogelijks geen relatie meer hadden. Vandaar dat ook een onderzoek werd ingesteld naar hun relatie en de eventuele uitzonderingsgronden overeenkomstig art. 42 quater, §4 van de wet van 15.12.1980. Echter, de relatie blijkt uiteindelijk stand te hebben gehouden (zie politieverlag van 27.04.2015 en de verklaringen die betrokkenen op 4.05.2015 hierover zelf aflegden), ondanks wat relationele conflicten. Er wordt derhalve GEEN einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene omdat de relatie werd beëindigd waardoor de uitzonderingsgronden voor het beëindigen van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §4 niet in overweging worden genomen.

Wat betreft de humanitaire overwegingen die ook in ogenschouw moeten worden genomen alvorens het verblijfsrecht te beëindigen overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid dient opgemerkt te worden dat ondanks de bewijzen van integratie zoals het volgen van Nederlandse les, de tewerkstellingen van bepaalde duur bij de Kringwinkel (art. 60-sociale tewerkstelling) en het bewijs van ontvangen van invaliditeitsuitkering moet vastgesteld worden dat betrokkene een gezinslid is van een burger van de Unie en haar echtgenoot dus naar wens kan gaan vervoegen in de lidstaat van hun keuze om daar hun gezinsleven verder te zetten. Mevrouw moet er in staat zijn evengoed medische verzorging te krijgen, een uitkering wegens invaliditeit te krijgen, verder haar talenkennis bij te spijkeren, enz. Als familielid van een burger van de Unie heeft ze immers toegang tot alle mogelijke faciliteiten in de lidstaat naar keuze, toch voor zover haar echtgenoot er legaal verblijft in overeenstemming van de EU- richtlijn 'vrij verkeer' 2004-38.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij werpt in een eerste middel de schending op van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel en de rechten van verdediging. Zij verwijt de verwerende partij ook een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

"1.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster omdat verzoeksters echtgenoot vertrekt uit het Rijk overeenkomstig het art. 42quater §1, 2° Vw. en niet omdat de relatie werd beëindigd overeenkomstig het art. 42quater §1, 4° Vw. Volgens verweerder blijkt immers dat de relatie tussen verzoekster en haar echtgenoot uiteindelijk stand heeft gehouden.

2.

Dat verzoekster in eerste instantie opmerkt dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

Dat immers het horen van verzoekster in casu uitermate belangrijk is gezien er geen gezamenlijke vestiging meer is overeenkomstig art. art. 42quater §1, 4° Vw. Verzoekster verwijst dienaangaande naar de beslissing van de Vrederechter van het kanton Eeklo dd. 3.06.2014 waarbij aan haar echtgenoot afzonderlijke woonst werd toegekend en naar dagvaarding in echtscheiding ingeleid door verzoeksters echtgenoot op 26 maart 2015 voor de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Gent, 18^e familiekamer, gezien hun laatste gezamenlijke echtelijke woonst te Eeklo was (cf. stukken 2 en 3).

Dat immers het horen van verzoekster in casu uitermate belangrijk is gezien verzoekster wel degelijk het slachtoffer was van geweld in de familie overeenkomstig het art. art. 42quater §4, 4° Vw.

Verzoekster verwijst dienaangaande naar het aangetekend schrijven van verzoeksters raadsman dd. 17.04.2015 aan het gemeentebestuur van Nieuwpoort (tevens per e-mail dd. 17.04.2015 overgemaakt aan verweerder) waarin uitdrukkelijk werd verwezen naar het familiaal geweld en bedreigingen (waarvan processen-verbaal gekend zijn onder de nummers 3760/12, 662/13, 715/13 en 2282/13 van dossier GE.L3.004345/2014 – Politie PZ Meetjesland), naar het feit dat wanneer het echtpaar voor de vrederechter diende te verschijnen in het kader van dringende en voorlopige maatregelen, verzoeksters echtgenoot in de wachtzaal kwaad werd en verzoekster duwde waardoor zij ten val kwam en naar het schrijven van de vroegere raadsman van verzoekster, Mr. J.s B., dd. 30 mei 2014 waarin hij de Dienst Vreemdelingenzaken reeds op de hoogte heeft gebracht van het intra-familiaal geweld waarvan verzoekster het slachtoffer was.

Dat er sprake is van schending van de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel nu verweerder geenszins zich voldoende heeft geïnformeerd alvorens een beslissing te nemen en geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier.

3.

Dat verweerder op de hoogte is van het feit dat verzoekster het slachtoffer is geweest van geweld binnen het gezin.

Dat verweerder eveneens op de hoogte is dat verzoeksters echtgenoot zich liet afschrijven naar Nederland.

Dat evenwel verweerder geenszins in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd waarom uit deze vaststellingen niet kon besloten worden dat er in hoofde van verzoekster en haar echtgenoot geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.

Hoewel er geen sprake meer is van gezamenlijke vestiging gezien verzoeksters echtgenoot de echtelijke woning heeft verlaten richting Nederland (welke nog eens bevestigd wordt door de procedure tot echtscheiding welke door verzoeksters echtgenoot op 26 maart 2015 werd ingeleid voor de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Gent, 18^e familiekamer, cf. stuk 3) weigert verweerder hiermee rekening te houden bij de beoordeling van verzoeksters verblijfsrecht in België en beperkt zich tot de verwijzing naar het art. 42quater §1, 2° Vw. En dit terwijl in casu duidelijk sprake is van “geen gezamenlijke vestiging meer” overeenkomstig art. 42quater §1, 4° Vw. nu enkel verzoeksters echtgenoot zich naar Nederland heeft laten afschrijven (en niet verzoekster), er geweld is gepleegd door verzoeksters echtgenoot ten aanzien van verzoekster en de hangende echtscheidingsprocedure. Dit is totaal onredelijk. Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

4.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar het politieverlag dd. 27.04.2015 (waarin de verklaringen van verzoekers worden weergegeven). Dat verzoekster erop wijst dat geenszins op basis

van dit verslag alleen niet zomaar een einde kan gesteld worden aan het verzoeksters verblijfsrecht in België.

Dat, zoals supra reeds gesteld, verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, verzoekster te horen minstens verzoekster op de hoogte te brengen van dit politieverslag, haar reactie/verweer te vragen dienaangaande en deze te onderzoeken.

Dit is in casu niet gebeurd.

Dat er derhalve sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidplicht, verzoeksters rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout.

5.

Dat verzoeksters raadsman op 17 april 2015 aan de gemeente Nieuwpoort een aangetekend schrijven samen met bewijsstukken heeft overgemaakt waaruit blijkt dat zij wel degelijk ressorteert onder de uitzonderingssituatie zoals voorzien in het art. 42quater, §4, 4° Vw (cf. stuk 4).

Dat immers verzoeksters raadsman in dit schrijven duidelijk heeft uiteengezet dat verzoekster in België het slachtoffer werd van ernstige mishandelingen en bedreigingen van haar echtgenoot. Dat bij dit schrijven enkele proces-verbalen en medisch attest ter staving werden gevoegd.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met dit schrijven van verzoeksters raadsman en met de in bijlage overgemaakte bewijsstukken.

Dat verweerder nalaat te motiveren waarom met dit schrijven en bewijsstukken geen rekening dient te worden gehouden.

Verweerder is en blijft gehouden met door verzoekster neergelegde bewijsstukken, waaruit blijkt dat zij voldoet aan één van de uitzonderingssituaties zoals voorzien in het art. 42quater §4 Vw., rekening te houden alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoekster.

Dat er in casu sprake is van schending van het artikel 42quater§4 Vw., van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout.

6.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de door verzoekster aangebrachte bewijzen overeenkomstig het art. 42quater, §1, derde lid, Vw (cf. schrijven verzoeksters raadsman dd. 17.04.2015) niet kunnen weerhouden worden nu verzoekster haar echtgenoot kan vervoegen in het buitenland en aldaar hun gezinsleven verder te zetten.

Dat evenwel, zoals supra reeds gesteld, verweerder zich geenszins afdoende heeft geïnformeerd bij verzoekster alvorens een beslissing te nemen.

Dat immers verzoeksters echtgenoot een echtscheidingsprocedure heeft ingeleid (cf. stuk 3) zodat er zelfs geen sprake meer is van een "gezinsleven".

Dat verzoeksters raadsman bij zijn schrijven dd. 17.04.2015 aan de gemeente Nieuwpoort en aan verweerder (cf. stuk 4) eveneens tal van bewijsstukken voegde waaruit blijkt dat verzoekster het slachtoffer is van familiaal geweld.

Dat verweerder op de hoogte is dat enkel verzoeksters echtgenoot zich liet afschrijven voor Nederland (en niet verzoekster).

Dat door verweerder geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met alle door verzoekster neergelegde bewijsstukken, waaruit blijkt dat verzoekster alles in het werk stelt om zich zo vlug mogelijk te integreren in de Belgische samenleving en er tewerkgesteld was (alvorens zij medische problemen kreeg), geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van haar verblijfsrecht overeenkomstig het art. 42quater§1, derde lid, Vw.

Dat er in casu sprake is van schending van het art. 42quater§1, derde lid, Vw., de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond

waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

In de bestreden beslissing valt te lezen dat er een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekende partij omdat verzoeksters echtgenoot vertrekt uit het Rijk overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, 2° van de Vreemdelingenwet en niet omdat de relatie werd beëindigd overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

(...)

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

(...)

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;”

Verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk ressorteert onder de uitzonderingssituatie zoals voorzien in het artikel 42^{quater}, §4, 4° van de Vreemdelingenwet nu er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging, situatie zoals geïllustreerd in artikel 42^{quater}, §1, 4° op dewelke de bedoelde uitzondering wel degelijk van toepassing is.

In eerste instantie dient te worden vastgesteld dat de regelgever ervoor heeft geopteerd om, voor familieleden van een burger van de Unie, de situatie waarin “de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk” duidelijk te onderscheiden van de situatie waarin er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verder moeten uitzonderingsbepalingen, zoals in casu artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet, restrictief worden geïnterpreteerd. De wetgever heeft de vierde paragraaf van artikel 42quater –en dus de uitzonderingsbepalingen- duidelijk slechts willen voorzien in de gevallen zoals bedoeld in artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° en niet in het geval voorzien in 2°.

De vraag die zich derhalve eerst opdringt is of de verwerende partij het verblijfsrecht van de verzoekende partij genoegzaam kon beëindigen op grond van artikel 42quater, §1, 2° van de Vreemdelingenwet en dat niet moest doen op grond van het 4° van diezelfde bepaling.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster, gevolg gevend aan een schrijven van de verwerende partij waarin zij werd uitgenodigd stukken neer te leggen in het kader van het onderzoek naar een eventuele intrekking van haar verblijfsrecht, op 17 april 2015 een stukkenbundel heeft overgemaakt en een begeleidend schrijven, waarin zij heeft gewezen op het intrafamiliaal geweld waarvan zij het slachtoffer was, gestaafd door een aantal processen-verbaal van klachtneerlegging, en waarin zij heeft aangegeven van oordeel te zijn dat zij onder de uitzondering voorzien in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet valt. In dit stuk wordt weliswaar gewezen op een verschijning voor de vrederechter in het kader van dringende en voorlopige maatregelen, maar nergens wordt uitdrukkelijk gesteld dat de relatie daadwerkelijk beëindigd werd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster en haar partner “mogelijks geen relatie meer hadden” en daaraan een onderzoek werd gewijd:

“Vandaar dat ook een onderzoek werd ingesteld naar hun relatie en de eventuele uitzonderingsgronden overeenkomstig art. 42 quater, §4 van de wet van 15.12.1980. Echter, de relatie blijkt uiteindelijk stand te hebben gehouden (zie politieverlag van 27.04.2015 en de verklaringen die betrokkenen op 4.05.2015 hierover zelf aflegden), ondanks wat relationele conflicten. Er wordt derhalve GEEN einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene omdat de relatie werd beëindigd waardoor de uitzonderingsgronden voor het beëindigen van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §4 niet in overweging worden genomen.”

Uit het politieverlag waarvan sprake blijkt dat de verhuurder van het appartement heeft bevestigd dat verzoekster en haar partner nog steeds samen wonen op hun gezamenlijk adres. Bovendien blijkt dat op 4 mei 2015 verzoekster en haar partner werden bevraagd door de politie en daarop hebben bevestigd nog steeds samen te zijn, nog steeds samen te wonen en af en toe naar Nederland te gaan of langere periode met de boot te gaan varen.

Dus reeds meer dan een jaar nadat de partner van verzoekster zich terug had laten afschrijven naar Nederland (dat gebeurde al op 15 juli 2014) hebben de beide betrokkenen bevestigd nog steeds een relatie te hebben en samen te wonen. Het huwelijk was ook niet ontbonden.

Een eerste vaststelling is dat verzoekster meermaals werd uitgenodigd, schriftelijk en mondeling, om haar standpunt te laten gelden over de zaak. Een schending van de hoorplicht is dan ook geenszins aangetoond. Verzoekster voert, wat de vermeende schending van de rechten van verdediging, niets anders aan dan dat zij niet zou zijn gehoord, zodat ook dit middel moet worden verworpen.

Een tweede vaststelling is dat, waar verzoekster vasthoudt aan de brief die haar raadsman had verzonden op 17 april 2015, en waarin melding werd gemaakt van intrafamiliaal geweld en van het feit dat door de vrederechter een afzonderlijke woonst werd toegekend, zij volledig voorbij lijkt te gaan aan de latere vaststellingen, met name dat zij en haar echtgenoot zelf hebben verklaard nog steeds een koppel te zijn en samen te wonen. Dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden omdat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met alle elementen van het dossier, kan dan ook bezwaarlijk worden bijgetreden. Overigens, waar verzoekster wijst op de dagvaarding in echtscheiding ingeleid door haar echtgenoot op 25 maart 2015, moet erop worden gewezen dat zij daarvan nooit melding heeft gemaakt, zodat het bestuur hiervan niet op de hoogte kon zijn. Wat er ook van zij: verzoekster en haar echtgenoot hebben ook na 25 maart 2015 verklaard een koppel te zijn en samen te wonen, en zijn tot op heden niet gescheiden, zodat niet dienstig kan worden verwezen naar deze dagvaarding.

Derhalve kan de verwerende partij bezwaarlijk worden verweten dat zij heeft vastgesteld dat de relatie, ondanks relationele conflicten, blijkt te hebben stand gehouden, en daaropvolgend geen einde heeft gesteld aan het verblijfsrecht omdat de relatie werd beëindigd maar op grond van artikel 42quater, §1, 2°: *“de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk”*. Het wordt immers niet betwist dat verzoeksters echtgenoot zich formeel heeft laten afschrijven naar Nederland, ongeacht de feitelijke situatie, die steeds wijst op een relatie mét samenwoning in België.

Daaruit volgt dan ook dat niet is aangetoond dat de verwerende partij ten onrechte zou hebben vastgesteld dat geen einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene omdat de relatie werd beëindigd waardoor de uitzonderingsgronden voor het beëindigen van het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42 quater, §4 niet in overweging worden genomen. De verwijzing naar elementen die zouden moeten aantonen dat verzoekster onder de uitzonderingsgrond van §4, 4° van het voormelde artikel zou vallen, is dan ook niet dienstig, nu zij zich hierop niet kan beroepen.

Waar verzoekster ten slotte nog wijst op het motief in de bestreden beslissing dat zij haar echtgenoot – EU-burger- kan gaan vervoegen in de lidstaat van hun keuze niet deugdelijk is omdat geen rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier, die erop zouden wijzen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven, kan worden volstaan met de verwijzing naar de vaststellingen die hieromtrent reeds werden gedaan, en die er in het bijzonder op neerkomen dat verzoekster en haar echtgenoot ook na de dagvaarding van maart 2015 en na het schrijven van 17 april 2015 zijn blijven verklaren dat zij een koppel zijn en samenwonen. In die omstandigheden toont verzoekster geenszins aan dat het motief met betrekking tot de humanitaire overwegingen –waarin wel degelijk rekening is gehouden met de door verzoekster aangebrachte elementen, zo blijkt- niet afdoende zou zijn: verzoekster heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er geen gezinsleven meer is, zodat haar uitgangspunt niet correct is en zij niet aantoont dat de verwerende partij op niet- afdoende of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat zij haar echtgenoot naar wens kan gaan vervoegen in de lidstaat van hun keuze en daar, op voorwaarde dat haar echtgenoot er legaal verblijft, toegang heeft tot alle mogelijke faciliteiten.

Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat ook luidens een verslag van de politie van 4 augustus 2015 verzoekster en haar echtgenoot op 3 augustus 2015 opnieuw verklaard *“nog steeds een koppel te vormen en samen te wonen”*, en dat nogmaals te hebben bevestigd na een gesprek met hun advocaat.

Verzoekster toont derhalve op de voormelde gronden niet aan dat de verwerende partij op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld, of de bestreden beslissing op niet afdoende wijze zou hebben gemotiveerd.

2.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook de hoorplicht een manifeste beoordelingsfout en de rechten van verdediging.

Het middel luidt als volgt:

“Tweede Middel : Schending van het artikel 74/13 Vw., van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht en verzoeksters rechten van verdediging

Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het artikel 74/13 Vw. welke het volgende stelt :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden. Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder. Dat verzoeksters raadsman bij zijn schrijven dd. 17.04.2015 aan de gemeente Nieuwpoort en aan verweerder (cf. stuk 4) eveneens tal van bewijsstukken voegde waaruit blijkt dat verzoekster te kampen heeft met ernstige medische problemen waardoor zij een ziekte- en invaliditeitsuitkering ontvangt. Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoeksters gezondheidstoestand. Dat er door verweerder, in strijd met het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

2.2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekende partij betoogt dat er in de bestreden beslissing geenszins is gemotiveerd waarom er geen rekening is gehouden met de ernstige medische problemen waaraan zij leidt. Zij kan daarin echter niet worden gevolgd:

Betreffende de medische problemen valt in de bijlage 20 te lezen dat verzoekster een gezinslid is van een burger van de Unie en haar echtgenoot dus naar wens kan gaan vervoegen in de lidstaat van hun keuze om daar hun gezinsleven verder te zetten en dat zij aldaar in staat moet zijn evengoed medische verzorging en een uitkering wegens invaliditeit te krijgen. Als familielid van een burger van de Unie heeft ze immers toegang tot alle mogelijke faciliteiten in de lidstaat naar keuze, toch voor zover haar echtgenoot er legaal verblijft in overeenstemming van de EU- richtlijn 'vrij verkeer' 2004-38, zo stelt de verwerende partij nog.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

In de mate waarin verzoekster ook nog de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht en verzoeksters rechten van verdediging geschonden acht, moet worden vastgesteld dat zij hieraan geen andere, van het hiervoor vermelde middelonderdeel te onderscheiden invulling geeft maar enkel nastreeft het middel meer indrukwekkend te laten klinken (RvS nr. 227.763 van 19 juni 2014, Ureel). Het middel is in zoverre dan ook onontvankelijk.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS